

הַסְפּוֹר עַל

נְעָם

נעם מאירסון נולד בי"ב בתמוז תשמ"ג בירושלים:
ילד שובב וחכם שגדל להיות בן תורה בעל כוחות גדולים, אוהב העם והארץ ואהוב על הבריות.
בן 23 היה בנופלו במלחמת לבנון השניה בחודש אב תשס"ו.

ספר זה מוקדש למשפחתו של נעם ובעיקר לאחייניו ואחייניותיו - אלה שזכו להכירו,
ואלה שיכירוהו מתוך דפי הספר.

בירושלים חיה משפחה נחמדה -
אבא חיים ואמא גילה,
ולקחם חמשה ילדים: שירה, יהושע, נעם, הלל ויונתן.

הספור הזה הוא על נעם.

נעם היה ילד "הממרח" -
בדיוק באמצע בין חמשת הילדים.
הוא נולד בקיץ אחד בירושלים.

כשנעם נולד, אבא חיים היה בצבא,
לכן סבא וסבתא הגיעו לעזור לאמא.
גם שיריה ויהושע, האחים הגדולים,
שמחו מאוד על הולדת האח החדש
ועזרו לאמא גילה לטפל בו.

נעם גדל והפך לילד חמוד בעל תלתלים צהבים.

רכב על אופניים

הלך לגן

הוא יצא
עם המשפחה לטיולים

ישחק עם אחיו הקטנים, הלל ויונתן.

יום אחד נסעה כל המשפחה למסבת בר-המצוה
של בן-הדוד אלישע.
נעם הקטן ותמי בת-דודתו הבחינו בעוגת שוקולד
ענקית שהיתה מנחת על שלחן בפתח האולם.
בזמן שאלישע דבר וכלם הקשיבו,
החלו שניהם לצעד לעבר העוגה.
לפני שהמבגרים הספיקו לעצר אותם,
הגיעו השנים אל השלחן. ואז...

נעם תחב את אצבעו לעוגה ולקק. מומ...
טעים !!

למרות שהעוגה קצת נהרסה,
אף אחד לא יכול היה לכעס על נעם ותמי.
הם היו כל כך חמודים !

פעם, כשהגיעה סבתא שרה לבקר,
ישב נעם במטבח והסתכל
איך סבתא ואמא מבשלות.

כשראה שסבתא סוחטת לימון לתוך
המאכלים, הסתקרן נעם ורצה לדעת:
איזה טעם יש ללימון?!

"הלימון חמוץ", הזהירו סבתא ואמא,
אבל נעם התעקש שסבתא תסחט לו
לימון... ישר לתוך הפה!

אחר-כך הוא כבר האמין שלימונים הם
חמוצים, ולא רצה לטעם מהם עוד...

בְּשָׁנָעַם הָיָה בֶּן חֲמֵשׁ, הִחְלִיטוּ אָבָא וְאִמָּא לְהַפְתִּיעַ אוֹתוֹ
בְּמַתָּנָה מִיַּחְדָּת לְיוֹם הַהִלָּכָת.
לִפְנֵי שִׁבְתָּ, הֵם נִתְּנוּ לְנֵעָם חֲבִילָה קִטְנָה, עֲטוּפָה בְּנֵר לְבָן.
מָה זֶה יָכוֹל לְהִיּוֹת?

נֵעָם פָּתַח בְּזִהְרוֹת, הִסִּיר שִׁכְבָּה וְעוֹד שִׁכְבָּה מִן הָעֲטִיפָה,
וְמָה מָצָא בְּפָנָיִם? -

גְּבִיעַ שֶׁל כֶּסֶף לְקִדּוּשׁ.
נַעַם שְׂמֵחַ מְאֹד וְהֵנִיף אֶת הַגְּבִיעַ מֵעַל רֵאשׁוֹ.
מִתְנַה כְּזוֹ מִרְאָה שֶׁהוּא כֹּבֵר יֶלֶד גָּדוֹל!

ואכן, נעם הלך וגדל.

הוא החל ללמוד בבית הספר,
הפיר מקומות חדשים,
ולמד לשחק במשחקים חדשים.

נעם היז ילד מְכָשֵׁר וְחָכֵם מְאֹד.
הוא לֵמַד דְּבָרִים חֲדָשִׁים בְּקִלּוֹת וּבְמַהִירוֹת.

אָבֵל לְפַעֲמִים הוּא לֹא הִסְתַּדֵּר עִם הַמּוֹרִים
וְעִם הַחֲבֵרִים בְּבֵית הַסֵּפֶר.
לְפַעֲמִים הוּא שָׁכַח לְהַתְנַהֵג יָפֵה בַּפֶּתַח
וְאָז כָּעֶסוּ עָלָיו הַמּוֹרִים וְהַחֲבֵרִים.
נֵעֵם נִעְלַב וְהִרְגִישׁ בּוֹדֵד.

לנגן בגיטרה

כְּשֶׁנֶעֱמֵם הָיָה בּוֹדֵד, הוּא חָשַׁב לְעֲצֹמוֹ:
אֵילוּ דְבָרִים אֲנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹת לְבֵד?
אֵיךְ יִהְיֶה לִי כֶּף?
כֶּף הוּא גְלָה מֵהֶם הַדְּבָרִים
שֶׁהוּא אוֹהֵב לַעֲשׂוֹת:

וילטייל.

ללמד תורה

נעים גדל וצמח

עם הזמן, הוא מצא חברים שאהבו לעשות אותם הדברים שהוא אהב. יחד עם החברים והמשפחה נעים למד הרבה תורה, טייל בכל הארץ, צחק, דבר ושר.

יום אחד, פגש נעם בכחורה נחמדה, ושמה שרה.
שניהם אהבו לטייל וללמוד תורה, היתה להם נעים ביחד והם החליטו להתחתן.

כל המשפחה וכל החברים שמחו מאד
במסבת הארוסין של נעם ושרה!

באותו קיץ פּרָצָה מלחמה בארץ.
האויבים מלכּוּנון ירו טילים על ישובים בצפון הארץ,
ולא הניחו להם לחיות בשקט.
הצבא קרא לנעם לבוא ולהלחם באויבים ולהגן על מדינת ישראל -
ונעם הגיע.

הוא הצטרף לשירה של טנקים שנכנסו לשטח האויב.
הטנקים נסעו למלא את משימתם, אבל האויבים גלו אותם וירו בהם טילים.
נעם נהרג מפגיעה של טיל בטנק שלו, ולא יחזור אלינו עוד.

אָבֿל אַנְחֿנוּ תָּמִיד נִזְכָּר אֶת נֵעָם -
כִּי אָהֿבְנוּ אוֹתוֹ.
גַּם כְּשֶׁהָיָה עָצוּב וְגַם כְּשֶׁהָיָה שְׂמֵחַ,
גַּם כְּשֶׁהָיָה מְרָגִיז וְגַם כְּשֶׁהָיָה מְתַפְּחֵת.
נֵעָם חַי בְּלֵב שְׁלָנוּ וּבְזִכְרוֹנוֹת שְׁלָנוּ.

וטל-אור, האחיינית הבכורה של נעם, אומרת ש"נעם יחיה במשיח".